

SOLUL PĂCEI

Handwritten:
 "Solul Păcii"
 cerință la p. 5.
 ideea de nem-ărățenie, ca și
 forță actuală potoliții bazilicității

DASA KIR. ÜGYESZESÉ.
 BUDAPEST, AUG. 13
 ADAPARE:
 A HONLONDONI ABONANCIÓK ÉS LE TRIM
 EK JOZSÁGÁRA, BUDAPEST, VII. KERÜLET, 83
 NEMERLE LA V. BÉRESI LA. A. KRÖS-BÖKÉNY
 DEJ. LUI CHRISTOS. (II. COR. 5, 20.)

BUDAPESTI KIR. ÜGYESZESÉ
 1917. AUG. 13
 Budapesti kir. ügyészség
 Alkalmazotti osztály

noastră. Prin el s'a jert, și ce e mai mult și prin el a înviaț iarăși. Prin el și noi, când eram morți, am fost înviați. Prin el suntem noi luminați, și furăm treziți, s'a descoperit stricăciunea și pierzarea noastră. Prin el ni s'a descoperit Christos și credința în el și prin credința în el ni

130
 viață și ființă nouă, înfiarea lui eu și viața vecinică și prin el vom și fi noi susținuți în creștinism cu aceasta în posesiunea vieții și dămruș. Pe el și locuirea noastră sa în noi suntem noi tot-aruncați. El trebuie să ne desneconțenit pre Iisus tot mai să ni-l facă tot mai cunoscut și-l glorifice. El trebuie să iee prinit și tot mai mult dela Crisostom să ne deee nouă, să facă să loșim tot mai mult în noi și părlui și să ne formeze tot mai în chipul său și să ne conducă la adevărul. El este persoana zeirei, prin care Dumnezeu — prin care el mai ales toate psite spre mântuirea noastră noi și în noi. Noi suntem de el aruncați.
 Eu aceea e lămurit, că noi în trebuie să-i fim lui supuși. Că certat nouă a împiedica sau a lucra, învățarea și îndemnată și conducerea, mântuirea și îmbărbătarea și îmboldirea, — întreaga sa găzduire în noi trebuie ca în toate și totdeauna să ascultăm de el, în toate voioși și întregi și iute să-i urmăm, și să lăsăm lucrurile a ne domni, purta și conducem. (Rom. 8, 14.)
 Căci să cu serioșitate, căci cu sinceritate să căutăm, căci oar toate acestea în fapt sunt așa la time

ĂCEI

BUDAPESTI KIR. ÜGYVISEGSE
 1931. MÁJ. 17. ÉB
 JUNÁ ORVOS. ABONAMENŦUL SÁ ÉB TRIM
 JÓZSEF, BUDAPEST, VI. KER. U. 83
 ÉLLÉK LA V. BÉRTÉK A. KÖRÖS-BÖKÉNY

Măgarești kir. ügyviségse
 1931. MÁJ. 17. ÉB
 ENTES LEVELEZŐKÖR
 Măgarești kir. ügyviségse
 Măgarești kir. ügyviségse
 Măgarești kir. ügyviségse
 Măgarești kir. ügyviségse

PE JUMĂTĂTE AN
 PENTRU STRĂINĂTĂTE PE AN
 1.80
 5— cor.
 LA WEBKES
 TOATE BURIC
 JUNÁ ORVOS. ABONAMENŦUL SÁ ÉB TRIM
 JÓZSEF, BUDAPEST, VI. KER. U. 83
 ÉLLÉK LA V. BÉRTÉK A. KÖRÖS-BÖKÉNY

„IMPĂCAȚI-VĂ CU DUMNEZEU” — VĂ ROAGĂ SOBORUL LUI CHRISTOS. (II. COR. 5, 20.)

Faptele 2.

Minunile cele mărețe ale Rusaliilor au fost poporului Israel de mult promise prin profetul Ioel. Ele priveau cel mai mare lucru, care Dumnezeu promise la ai săi pentru acest timp pământesc și după moartea și învierea lui Christos s'au putut face.

Spiritul sfânt nu e numai o putere alui Dumnezeu, o escurgere, un efect dela el, ci o persoană Dumnezeuască. Cu tatăl și cu fiul de asemenea ființă, asemenea putere și asemenea mărire. Lui să cuvine dar asemenea onoare și închinăciune, de asemenea mulțumită și supunere, asemenea credință, asemenea încredere, iubire și asemenea pradare ca Tatălui și Fiului. Toate câte datorim Tatălui și Fiului îi datorim și lui.

El este persoana Dumnezeirei, cu care avem noi în viața pământească cel mai mult de lucru. Prin serviciul lui a dat Dumnezeu pământul, și ce e mai mult, prin el a dat Dumnezeu Fiului său corpul spre rescumpărarea noastră. Prin el s'a jertfit për sine și ce e mai mult și prin el a înviat iarăși. Prin el și noi, când eram morți, am fost înviați. Prin el suntem noi luminați, și furăm treziți, s'a descoperit stricăciunea și pierzarea noastră. Prin el ni s'a descoperit Christos și credința în el și prin credința în el ni

s'a dat viață și ființă nouă, înfierea lui Dumnezeu și viața vecinică și prin el sângur vom și fi noi susținuți în credința și cu aceasta în posesiunea vieții și ființei dumnezeiești. Pe el și locuirea și lucrarea sa în noi suntem noi totdeauna aruncați. El trebuie să ne descopere neconținut pre Iisus tot mai mult, să ni-l facă tot mai cunoscut și să ni-l glorifice. El trebuie să iee neconținut și tot mai mult dela Cristos și să ne dea nouă, să facă să locuiască tot mai mult în noi și părtași ai lui și să ne formeze tot mai deplin în chipul său și să ne conducă în tot adevărul. El este persoana Dumnezeirei, prin care Dumnezeu toate, — prin care el mai ales toate cele lipsite spre mântuirea noastră face cu noi și în noi. Noi suntem de tot pe el aruncați.

Pentru aceea e lămurit, că noi în toate trebuie să-i fim lui supuși. Că nu ni iertat nouă a împiedica sau a îngreuna lucrarea, învățarea și îndemnarea, purtarea și conducerea, mângăierea, îmbărbătarea și îmboldirea, stăpânirea, — întreaga sa găzduire în noi. Noi trebuie ca în toate și totdeauna să ascultăm de el, în toate voioși și întregi și iute să-i urmăm, și să lăsăm bucurios a ne domni, purta și conduce. (Rom. 8, 14.)

Cearcă cu serioșitate, cearcă cu sinceritate, cearcă neamănat, că oare toate acestea în fapt sunt așa la tine?

Iar de nu-i așa la tine, — oare pe ce bază te anumeri tu către fiii lui Dumnezeu? Oare să fi tu pe lângă toate acestea sigilat cu sf. Spirit? (Efes. 1, 13. 14.) Iar de nu ești tu sigilat cu sf. Spirit, de nu locuiește, domnește el în inima ta, de nu este el, de care tu în toate te lași purtat, — poți tu oare totuși să fii un fiu alui Dumnezeu?

Dară nici într'un caz nu ești tu atunci unul dintre fiii cei fericiți ai lui Dumnezeu; nu, care-i face onoare și nu care e și o binecuvântare și altora; nu de care să și aibe el plăcerea sa. Dară toate acestea au să fie fiu lui, la toate acestea i-a chemat el pre ei și la toate acestea poate și vrea el să-i facă bucuros. Ah, caută a o fi și lasă să fi făcut la aceea!

De H. Meyer.

Epistola lui Pavel către

:-: Efeseni. / Centru:-:J

Continuare.

De H. Meyer.

Cap. 2, 19. „Deci nu mai sunteți streini și nemernici...” — Aceasta este o numire foarte gingașe, mai mângâitoare pentru aceia, cari „oarecând păgâni au fost după corp și totodată fără de Christos — streini și afară de cetățenia lui Israel — stăteau de tot departe de aceasta și nu-i aparțineau — și streini testamentului promisiunii — așa că acelea nu-i priveau pre ei; — de aceea fără de speranță, și erau fără de Dumnezeu, fără parte în mântuirea sa și afară din împărăția harului — în lume (v. 11. 12). În tot cazul este între cetățenii cu cei sfinți și casnicii lui Dumnezeu și aceia, care sunt streini și nemernici, o foarte mare deosebire: Cetățenii și casnicii să afle în ale lor, sunt dimpreună stăpânitori și au drept de casă, streinii sunt numai nemernici și fără de nici un drept de stăpânitori. Dară deși au fost ei „streini așezămintelor promisiunii,” pentru care nu aveau speranță, și fără de

Dumnezeu în lume (v. 12.), totuși sunt anumiți ca streini (oaspeți); fiște ca streini, cari sunt nemernici. Streinii pot fi ca chemați sau și numai îngăduiți: De vin ei pe baza chemării către toți oamenii trimeasă a evangheliei. (Isa. 45, 22; Mat. 22, 9; Luca 14, 23; Marc. 16, 15.), atunci li iertat a să socoti cătră streinii (oaspeții) cei chemați; de vin ei fără a fi auzit chemarea evangheliei către toți, din urmarea dorinței lăuntrică după Dumnezeu și pacea lui, atunci sunt ei streini îngăduiți, precum zice Domnul: „Cel ce vine la mine, nu-l voi scoate afară.” (Ioan 6, 37.) Iar dacă Dumnezeu după marea sa îndurare, pre cei morți, i-a înviat pentru Christos (v. 45), și le-a descoperit mântuirea sa și i-a înviat dimpreună cu el și le-a dat pocăință și i-a născut din sineși și i-a făcut ca fiii și sfinții săi și i-a așezat dimpreună cu el în cele cerești în Christos (v. 6.), atunci ei nu mai sunt nemernici și nu mai streini (oaspeți), „ci cetățeni cu cei sfinți și casnicii lui Dumnezeu.” Până acum erau ei casnicii principelui care domnește în aer (v. 2.), cetățenii acestei lumi, care zace în răutate (I. Ioan 5, 19.), în care numai își aveau ei toată posesiunea, valoarea și dreptul. Cu aceasta au și fost ei, asemenea ca toți cetățenii acestei lume; cei rău amăgiți: că toate cele din lume și chiar și ea, va trece (I. Cor. 7, 31; I. Ioan 2, 15—17) și nu le rămâne nimic, decât numai rușine vecinică (Filip. 3, 19).

Iar acum sunt ei „cetățeni cu cei sfinți și casnicii lui Dumnezeu.” Aceasta e starea cea măreață și privilegiul cel prețios, care poate exista: Mai tot omul e fălos la dreptul său de cetățean sau de stat, deși acelea trec și, dacă de altcum nu are altceva, nu-i mai rămâne alta ca rușinea. Dară a fi cerățeni cu cei sfinți în cer și casnicii lui Dumnezeu (Filip. 3, 20; Ebr. 12, 22), e mai de onoare, mai prețios și mai măreț ca toate: Deja în lumea aceasta sunt sfinții lui Dumnezeu cei sângur în-

destulați, cari sângur în tot timpul au o inimă plină de pace; sângur cei în tot timpul și în tot locul și în toate împrejurările și situațiile fericiți; cei sângur fericiți, cei sângur glorioși. (Psalmul 16, 3.)

Aceea sunt ei, pentrucă sunt casnicii lui Dumnezeu, și în casnicia lui Dumnezeu, sunt casnici între oalță: A gusta unul sângur poate fi foarte de preț, dară gustarea comună e o gustare multiplicată, mult mai bogată, mult mai deplină. Aceea sunt ei pentrucă Dumnezeu cel desăvârșit, sfânt și glorios, care este iubirea desăvârșită, bucuria desăvârșită, pacea desăvârșită, fericierea și mărirea desăvârșită, este Dumnezeuul lor, și Mântuitorul lumii întregi e Mântuitorul lor, și sf. Spirit e îngrijitorul lor, ajutorul și sprinjinul lor, — care-i învață în toate, îi conduce în tot adevărul, și le descopere toate, și aduce spre ei toată posesiunea Dumnezeului și Mântuitorului lor. Pentrucă ei trăiesc cu acest Dumnezeu în cea mai intimă împărșire și toată pacea și bucuria, fericierea și mărirea lui Dumnezeu, este pacea și bucuria, fericierea și mărirea lor.

V. 20. „Zidit pe temelii apostolilor și profeților, la care Iisus Christos este piatra unghiulară.“ Când a înoit Dumnezeu pământul, și toate câte aveau relație la el a regulat din nou și toate câte aveau să trăiască și să locuiască pe el și și pre oamenii cei dintâiu i a creat și toate câte au fost pe el e a încredințat și le-a supus stăpânirii lor, — „iacă toate erau foarte bine.“ (I. Moisi 1, 2—31.) Așa ar fi și astăzi încă, dacă oamenii nu ar fi păcătuțit. Nu ar fi mai fost lipsă nici de reedificarea oameilor, nici de recreere pământului și a tot aceea, ce stă în relație către el. Dară prin căderea oamenilor au devenit ei însăși și întreaga creatură, supusă stăpânirii lor, stricați și ruinați (I. Moisi 3, 17—19) și lipsiți de reînnoire și reedificare. (Rom. 8, 19—22.) Mai înainte și mai ales este vorba despre reînnoirea și reedificarea omenimei, deoarece nu-

mai ea este ruinătorul său propriu și a creaturii: Creatura însăși nu-i vina la ruinarea ei, ci numai omul. Fără de voința ei, — numai spre pedeapsa și mântuirea omului, e creatura supusă desertăciunii spre *speranță* (Rom. 8, 20). Dacă omenimea e reînnoită și rezidită, atunci și reînnoirea și rezidirea ei nu-i mai stă nimic în cale. Din contra, ea are, dupăce dela început a fost creată pentru om, — potrivit promisiunii lui Dumnezeu, să fie spre mărirea și onoarea lui, cu oamenii și pentru ei „liberă de servitutea lucrurilor trecătoare spre libertatea cea măreață a fiilor lui Dumnezeu.“ (Rom. 8, 21. 22.)

Dară precum este creatura (făptura) făcută pentru oameni, cu atât mai mult omul pentru Dumnezeu. Pentru aceea trebuie, și să face reînnoirea omului nu numai spre mântuirea, fericierea și mărirea lor, ci mai mult spre reedificarea lor ca cetățeni a împărăției lui Dumnezeu și spre o societate sfântă între oalță, — ca casnici ai lui Dumnezeu, ca o locuință a lui Dumnezeu în spirit (v. 22). Este că are răscumpărarea prin Christos și mântuirea, ca scop scăparea și reînnoirea, fericierea și mărirea oamenilor, însă nu ca cel din urmă, și nu ca scopul principal: Cel din urmă, propriuzisul scop principal a răscumpărării prin Christos, este mântuirea și reînnoirea, sfântirea și fericierea și mărirea oamenilor pentru Dumnezeu: Ca ei să fie iarăși ai lui, spre lauda și mărirea lui și spre onoarea și gloriificarea lui; spre descoperirea ființei sale dumnezeiești, a adevărului și dreptății dumnezeiești, a adevărului și dreptății, sfânteniei și iubirei, bunătații, îndurării și credincioșiei lui, spre plăcerea și spre bucuria lui. Ca el să-i facă ca cetățeni a împărăției lui, ca ei să fie împărăția lui, casnicii lui, locuința lui în spirit. Ca ei să fie corpul lui și împreună moștenitorii lui Christos, și moștenirea sa cea măreață. Și toate acestea sunt nespus mai mult ca aceea, ce cei mai mulți învățaței ai lui Iisus au cunoscut

până aici ca scopul răscumpărării lor făcută prin Christos. Astfel dară pe departe nu au eunoscut ei chemarea și destinațiunea lor, — cum, și pentru ce au ei să se edifice spre deservăsierea lor, spre deplina ajungere a destinațiunii și spre ajungerea scopurilor dumnezezești cu ei: Un lucru comun, un stat, e mai mult ca un număr de oameni, o armată potrivită de luptă e mai mult ca un număr de bărbați tari, o mașină mai mult, ca un număr sigur de părți bine lucrate de mașină, — un corp mai mult, ca un număr sigur de membre. Așa este și comunitatea lui Christos mai mult ca un număr de credincioși; corpul lui Caristos mai mult ca un număr a învățăcelor săi, și comunitatea sfinților mai mult ca un număr de mărturisitori ce se numesc sfinți. Aceea, ce mulți mărturisitori înțeleg sub un mărturisitor alui Iisus, nu-i așa mult, dară mult este a fi în fapt un cetățean a împărăției lui Dumnezeu, ce își umple locul său și își împlinește problema sa, — a se dovedi ca un cetățean credincios a unei cetățenii sfântă alui Dumnezeu — a avea o adevărată împărtășire vie a tuturor sfinților, care descopere ființa și fruptele spiritului și iubirea și cugetarea și spiritul lui Christos; — a forma cu ei toți și cu însăși Dumnezeu într'una legătură, una casnicie sfântă alui Dumnezeu; a fi zidiți în aceea una casă vie alui Dumnezeu în spirit; în adevăr a aparține cu toți cei ce sunt ai lui Christos prin un sf. Spirit către acela un corp alui Christos botezați și a fi un membru viu, a comunității sale, împlinindu-și destinația sa de tot. Numai din cetățeni dumnezezești desăvârșiți poate consta împărăția cea desăvârșită alui Dumnezeu. Numai sfinții adevărați alui Dumnezeu pot forma cetățenia cea sfântă alui Dumnezeu, și în împărțășire cu Dumnezeu împărtășirea cea adevărată a sfinților. Numai oamenii adevărați ai lui Dumnezeu pot fi casnicii lui Dumnezeu, și numai oamenii adevărați vii cu spiritul pot fi locuința lui Dum-

nezeu. Numai așa unii, cari au în fapt natura și ființa lui Christos, *sunt dela Christos*, pot forma corpul lui, și numai aceia, cari sunt corpul lui Christos, pot fi în adevăr comunitatea lui.

Din toată zidirea, despre care e aici vorba, avem noi o icoană nimeritoare în templul solomonic în Ierusalim. Templul era un templu unic, cum Dumnezeu, acărui locuință avea să fie, este un Dumnezeu unic; cores-punzând la aceea a și fost el mare și glorios; cuprinzând în sine diferite părți de zidiri și totuși numai unui scop servind: închinăciunii de Dumnezeu (Mat. 21, 13). Noi cetim la I. Regi 6, 7: „Și casa în clădirea sa se făcea din pietre, *pregătite mai înainte*“ de sigur nu tocmai numai pietrele, ci tot așa toate părțile templului, de o potrivă, din care material erau acelea făcute — „așa că nici ciocan, nici seure, nici altă unealtă de fer nu se azeua la casă la clădirea sa.“ Cu aceasta va să zică, că toate pietrele și alte părți ale templului *înaintea compunerii lor* așa pe deplin au fost pregătite — fiecare pentru locul lui hotărît, pentru scopul său hotărît, — potrivit către fiecare parte de clădit și scopului său, precum și clădirei întregi și toate scopurile ei — că acum nu mai era nimic de făcut la ele; și compunerea clădirei întregi și fiecare parte, fără de nici o unealtă, pentrucă fără orice gătire mai departe a oricărei parte de clădit, și pentru aceea fără de nici un sgomof merse înaintea sa. Așa trebuie și noi, fiecare singular pentru locul și scopul său hotărît, pentru împlinirea problemei lui cuvenindă, așa pe deplin să fie pregătit, ca noi tuturor membrilor, soților și părților de clădit și scopurilor lor, potrivindu-ne întregului și scopului său așa de deplin, că alăturarea și clădirea noastră către întregul împărăției lui Dumnezeu, a cetățeniei celor sfinți, a împărtășirii lui Dumnezeu și a toți sfinții săi, a căsniciei și a locuinței spirituale alui Dumnezeu, a corpului

lui Christos și a comunității lui Dumnezeu și alui Christos să face fără de nici o piedică și fără nici un sgomot spre îndeplinirea scopului desăvârșirii tuturor.

Precum în Prusia de răsărit, unde Rușii mai rău locuiau, toate trebuie din nou zidite, așa și întreaga omenime, de are să fie locuința lui Dumnezeu în spirit, așa ca Dumnezeu să locuiască la ea și să aibe împărtășire cu ea. Cum oasele de mort (Ezek. 37), cari au fost odinioară corpuri omenesti, mai înainte fiecare pentru sine a înviat iarăși, iar apoi cu toate celelalte unindu-se, — fiecare la locul său destinat de Dumnezeu, — iarăși să unirà într'una, și apoi trebuiau îmbrăcate cu piele și carne, așa trebuie și oamenii, de au să ajungă destinația lor și să împlinească scopul lor: a deveni casa lui Dumnezeu, comunitatea sfinților, corpul și comunitatea lui Christos — nu numai fiecare pentru sine a fi înviat, renăscut, reînviat și sfințit, ci și spre alăturare și închieiare laolaltă făcuți învoiți și iscusiiți, potriviți laolaltă și clădiți spre împlinirea scopului lor. Precum David, când doria să facă un sanctuar vrednic pentru chivotul lui Dumnezeu și o casă vrednică pentru serviciul și închinăciunii lui Dumnezeu, nu numai multe lemne și pietre și fer și aramă și argint și aur a câștigat, ci și fiecare parte destinată pentru clădire a pregătit, a făcut-o prețioasă și măreață și a adus-o în forma și măsura ei hotărâtă, și apoi a potrivit toate laolaltă și arădicat, și așa trebuia să fie casa clădită, așa este și cu oamenii cari vin la împărăția lui Dumnezeu, au să devină corpul și comunitatea lui Christos.

O casă nu e o bucată de piatră, lemn sau fier, ci ea constă din multe de acelea. Ele n'au fost și nu sunt toate asemenea: Casa nici nu să putea clădi din asemenea părți. Numai că trebuiau ele de avea casa să fie bună, durabilă, corespunzătoare scopului și frumoasă — toate în singular bine și durabil, frumos și corespun-

zător scopului făcute și fiecare pentru scopul său deosebit și pentru locul său deosebit pregătit și a fi acolo bine potrivit. Așa și casa și comunitatea și împărăția lui Dumnezeu și alui Christos.

Un corp nu e un membru, ci ele sunt multe; și încă nu un număr nehotărît ci sigur hotărît. Din acest număr sigur hotărît are fiecare membru scopul său hotărît și locul său hotărît și felul său, ca astfel în modul cel hotărît de Creatorul să servească corpului întreg și fiecărui membru singular, și membrele unul altuia. Așa și corpul lui Christos (I. Cor. 12—27): El trebuie să fie clădit. Și nici o valoare a limbei omenească nu cuprinde atâta în sine, ca valoarea clădit, — dacă privește aceea. că din oameni, precum sunt în aceasta lume, are a fi clădită împărăția lui Dumnezeu și comunitatea lui Christos, o locuință alui Dumnezeu în spirit și corpul lui Christos, o împărtășire a sfinților către împărtășirea cu Dumnezeu, o cetățenie sfântă a cerului către căsnicia lui Dumnezeu. Și deoarece toate acestea sunt numai lucruri dumnezeeste vii, lucruri a finței dumnezeeste și pline de aceea, a Spiritului dumnezeesc și pline de același, și deși voiește *Domnul* a le clădi (Mat. 16, 18), deși de o potrivă *ele însăși* au a se clădi ca aceea (Efes. 4, 12. 16; Col. 2, 19; I. Petru 2, 5), trebuie ca oamenii cei ce vin în privință la aceasta — cari au a se clădi ca împărăția lui Dumnezeu, ca corpul și comunitatea lui Christos, ca împărtășirea sfinților și alui Dumnezeu, ca cetățenia cerului, ca căsnicia și locuința lui Dumnezeu în Spirit, conform naturei, fiecare singular un om dumnezeesc viu, de ființă dumnezească și plin de viață dumnezească, o creatură nouă a sf. Spirit și plin de același. Un întreg, — o împărăție, un corp, o comunitate, o împărtășire, o cetățenie, o căsnicie, o casă nu poate fi mai desăvârșită, mai nobilă și mai măreață, decât sunt părțile ei cele mai neînsemnate și *serviciul lor pentru toate*.

Pentru aceea nu poate întregul fi clădit, desăvârșit, fără de clădirea și desăvârșirea părților ei singulare, și încă nu numai fiecare pentru sine, ci mai ales cel ce privește la lucrul întreg — spre serviciul, spre desăvârșirea întregului. Pentru aceea spune apostolul: „Clădiți pe temelii pe apostolilor și profeților,” — adică pe temelii mântuirii, — pe care sângur ei toți zidiră propria lor mântuire și mântuirea poporului și a oamenilor. Iar apoi mai zice aceasta: după valoarea și învățătura lor: după cum ei ne-au vestit mântuirea și ne-au dat îndrumare a ne-o însuși, a o cunoaște și a avea parte în ea, și apoi tot mai mult a trăi așa și tot mai mult a fi împărtășiți în mântuire în viața noastră zilnică, în caracterul și ființa noastră, și în serviciul pentru alții spre mântuirea și pietatea lor a dovedi și în toate acestea a urma pilda lor: Ei înainte de toate au primit însăși mai înainte mântuirea și s’au împărtășit în ea, au căutat a să împărtăși tot mai pe deplin de ea și a deveni prin ea desăvârșiți. (Fil. 3, 8—14.) Dară aceasta nu numai pentru ei însăși și pentru sine, ci și spre serviciu către poporul lor, către comunități, către frații lor, și către toți oamenii: a clădi pre toți și a-i pune desăvârșiți în Christos (Col. 1, 28, 29), aceasta a fost unicul scop a vieții lor, de Domnul lor ăratat, care sângur și întreg i-a luat în pretenșiune, care sângur i-a îndestulat pe deplin; — sângurul scop al vieții lor: altceva nu exista pentru ei, alta nu aveau ei nimic de făcut, altcum nu puteau ei face.

„La care Christos e piatra unghiulară.” „O piatră unghiulară, aleasă, prețioasă.” (Isa. 28, 16; I. Petru 2, 6.) Aceasta este el: penrucă el este mântuirea, — mântuirea cea sigură, probată, bineintemeiată, prețioasă, vecinică, — care el singur ne-a câștigat. Penrucă noi numai în el și cu el, dacă îl avem pre el, avem mântuirea, — unica ce există. Penrucă el sângur și în toate ne-a dat pilda decisivă și noi în toate trebuie să-i

urmăm lui ca întâia și ultima noastră pildă. (I. Petru 2, 21; Mat. 10, 38; 16, 24; Fil. 2, 5.) Dacă noi primim pre Christos și mântuirea sa așa, ca să devenim cum el era și facem cum el a făcut, atunci noi pre noi și pre alții vom edifica la tot aceea, ce noi avem să fim, să facem și să devenim. (Continuăm).

DIN SF. SCRIPTURĂ.

Rugăciuni pentru toți. Dumnezeu este unul și Mijlocitorul unul.

(I. Epist. către Timoteiu 2, 1—7.)

Deci mai înainte de toate îndemn, ca să se facă cereri, rugăciuni, mijlociri, mulțumiri pentru toți oamenii, pentru împărați și pentru toți, care sunt în stăpâniri înalte, ca să petrecem viață lină și liniștită în ori ce temere de Dumnezeu și în ori ce bună cuviință. Aceasta este frumos și bine primit înaintea Mântuitorului nostru Dumnezeu, care voințește, ca toți oamenii să fie mântuiți și să vie la cunoștința deplină a adevărului. Căci unul este Dumnezeu, unul este și mijlocitor alui Dumnezeu și al oamenilor, un om Christos Iisus, care s’a dat pre sine preț de răscumpărare pentru toți, dovada pentru timpurile sale cuvenite.

Obârșia păcătuirii.

(Epist. lui Iacob 1, 13—17.)

Nimenea ispitit fiind să nu zică, că sunt ispitit dela Dumnezeu; penrucă Dumnezeu este necercat de rele, și dănsul nu ispitește pe nimenea. Dar fiecare este ispitit, fiind tras și merit de a sa poftă. Apoi totă după ce a zămislit naștea păcat, iar păcatul după ce a fost desăvârșit naște moarte.

Nu fiți răătăciți, frații mei iubiți. Ori ce dare bună și ori ce dar desăvârșit se pogoară de sus dela al luminilor Tată, la care nu este schimbare sau umbră făcută de mutare.

ENTRU COPIII NOSTRI.

Colectat de B—r.

Căile lui Dumnezeu.

„Mamă, așa sunt de flămând!” Ca convorbiți, sună ceata cea mare a copiilor casei în acest strigăt. Lacrimi înecău glasul mamei, și suspinând să arădică și așeza pieptul tatălui, care atât de greu a lucrat în viață, ca să grijească de ai săi cu omenie. „Copii, nu mai este coajă de pâine în dulap și nici mai mulți cartofi în pivniță,” să plânse mama, „noi nu mai avem nici un bilet de pâine, și încă mai trec câteva zile, până vom căpăta iarăși.”

Da, vor gândi unii, cu aceea trebuie tocmai grijit. Aceea știa și mama casei, dară nu era ceva ușor a găti dimineața o câțiva la lucru și acasă a îndestula multele gurițe mici. „Cel ce nu știe găzdui trebuie să și sâmțească lipsa”, zise oarecineva și gândi la aceasta zimbînd la proviziunea sa îndesată, care avea să-l scutească de lipsa cea mai mare. Dară bunul Părinte cerește o gândi altcum ca acest „predicător de datorințe.”

„Copii,” zise tata, „noi este că nu mai avem nimic de mîncat, dară noi mai avem încă unul colo sus asupra noastră, pre care noi destul de mult l-am negrijit.” Copiii să uitau foarte uimiți după degetul cel în sus arădicat a tatălui, ca și când în vremea bună, colo sus ar mai atârna o șoancă. „Nu,” continuă el, „noi voim iarăși să ne rugăm cătră Părintele din cer, ca el să se îndure de lipsa noastră.”

Da vor gândi iarăși unii, la aceea e apoi bunul Dumnezeu tocmai destul de bun. Dară Domnul gândi altcum asupra acestei ocașiune, a dovedi numele său glorios.

Acuși și zăceau părinții, încunjurați de ceata copiilor lor pe genunchi, înaintea feței. Domnului cu credință copilărească îi plâneră lipsa lor.

Înse abea gătără ei, acuma bātu la ușe. La cuvântul lor fricos „Întră” se deschise ușa, și o mamuță să vâri în casă. „Eu voiam numai se vă aduc biletele mele de pâne, de cari nu am trebuință. Astăzi tot trebuia să gîndesc la familia cea mare a d-voastră. Eu nu am lipsă de ele și d-voastră le puteți foarte bine folosi,” mai adăugă ea, și cu o „Seară buuă” dispăru ea, încă mai înainte a-i putea mulțami, cu ochii luminoși să priviră tata și mama, până când fură încunjurați de ceata cea sălțătoare a copiilor.

Da, da, „câi are el totdeauna,” și în starea cea lipsită a războiului nostru. Cel ce i-se poate încrede, ajutorul lui vede.

Intrebări serioase.

Cu cât mai bogată ar fi viața pentru tinerimea noastră, dacă ar fi învoită a purta o viață devotată lui Dumnezeu! Mai bogată în binecuvîntare, în putere, în conținut, decât dacă trăiește numai pentru sine și poftelor, dorințelor și scopurilor sale. Să luăm noi odată în ochi deosebirea; acesta e punctul cel săritor în întreaga întrebare: Trăiești tu pentru tine însuși sau trăiești tu aceluia Dumnezeu, care te-a rescumpărat și ca proprietatea sa? Aparține viața ta ție sau aparține ea lui? Aparține ea egoismului sau aparține ea serviciului desinteresat, la care te-a chemat Dumnezeuul tău?

Dumnezeu poate face ceva din noi.

În Florenz este o figură vestită din marmură, înfățișând pre David. Despre aceea să spun o istorie interesantă. La spargere nu s'a desfăcut o piatră de marmură așa, cum au fost voit-o. Ea avea o bortă-foarte adâncă de sfredelit. Multă vreme zăcea peatra aceea acolo, nimenea nu o putea folosi, pentru adâncă ei sfredelitură. Acuma abia veni Mihail Angelo, unul din cei mai mari sculptori, care a existat oarecând. Acela privi peatra gândindu-se, iar apoi zise el: „Aceasta o pot eu folosi!“ Și el o luă și ciopli din ea pre vestitul său „David“. El s'a priceput a compona așa figura, că sfredelitura aceea nici nu-l conturbă. Așa mulți alți sculptori nu putură nimic începe cu aceea piatră, dară Mihail Angelo a făcut din ea un mare cap de operă. El a îndeplinit-o.

Așa își ajunge și bunul Dumnezeu scopul cu noi! Așa material nepotrivit suntem și noi. Dară el nu să obosește, a ne lucra cu mare credincioșie și răbdare, până când în urmă ne are acolo, unde el voiește. Lasă-te dară lucrat de mâna măiestrului celui mai isteț, el va face' din tine un vas spre onoarea casei sale.

Un fapt nobil.

Arhiepiscopul pios din Cambray (în Franța) ajunse odinioară într'un sat și auzi într'o colibă un strigăt dureros. El intră și auzi dela bieții oameni, că unica lor vacă, dela care ei mai tot nutremântul îl aveau, de două zile s'a pierdut; vaca e toată neagră, dară unul din picioare a fost alb. Fenelon, pe care nu l cunoseură oamenii, îi mângăie și le dădu daruri. Pe cale înapoi spre Cambray văzu arhiepiscopul într'un tufiș vaca cea neagră cu piciorul alb; ea avea o funie la grumaz. Îndată merse el cu bucurie spre vacă, apucă funia și o duse încă seara cale de un cias la coliba oamenilor săraci. Bucuria ace-

lora era nedescriptibilă. Pe cale însă fu arhiepiscopul cunoscut; locuitorii satelor alergară la olaltă și auziră despre fapta cea nobilă. Ei nu-l lăsară a merge pe jos la Cambray, ci îl duseră pe un scaun portativ ca în triumf înapoi în oraș. Curând premăriră și artiștii în icoane fapta cea nobilă alui Fenelon. Oamenii cei mândri, la cari li rușine, a dovedi la compoporeni lor a face un serviciu după părere josnic, își pot lua pre Fenelon de pildă.

Voi copiilor, nu vă învațați dela cei mândri, nu luați pildă dela cei îngâmfăți, făloși, la cari li prea greu a se pleca și a face bine unui om sărac ori strențos. Nu nesocotiți pre cei mai săraci ca voi, ci le faceți bine, că facerea de bine își are resplata sa de multe ori aici deja. Dară nu faceți voi aceea așteptând resplata, ci o faceți privind la ceresul vostru Învățător, la Iisus, care a făcut bine și la vrăjmașii săi, și el nu va rămânea nimănu-i dator, ceea ce a făcut aici un creștin. Domnul e un plătitor bun, nobil și nesgăreit.

„Precauțiunea scutește de suferinți

Cel nepregândit comite cele mai multe greșuri și vine. Rar se greșeste din intențiune, mai mult din neștiință, dară cele mai multe ori din lipsa de precauțtare sau din pripită.

Socrates avea un obicei, care s'ar putea lua ca învățătură. Dacă era înfierbântat prin alergătura de întrecere sau prin alte exerciții corporale sau mesuri, atunci nu bea îndată când ajungea la vr'o fântână, ci umplea mai înainte de tot mereu o veadră și apoi o goli iarăși. Aceasta o făcu filosoful nu numai pentru aceea, că e piericulos a bea înfierbântat, ci ca să se învețe, a nu înestula nici o dorință mai înainte, până nu ne-am luat vreme, a trage cauza unei pregândire mai coaptă. Nici într'un loc n'ar trebui să fim mai cu pază, ca

acolo, când vorbim. Este un adevăr important, care l-a spus Simionides, poetul grec: „De multe ori ne căim, ce am vorbit, dară nici odată ceea ce am tăcut.”

Și-i adevăr: „Un cuvânt înapoia limbii e mai bine ca înaintea ei.”

Cel ce ia sama la aceasta, va comite mai puține greșuri, va avea mai puține greutateși și va păcătui mai puțin.

A călători.

Ioan fugi în odaie la mama, fața sa ardea, ochii săi luminau. „Hurra!” strigă el și își dădu preste cap. „Dară copile, ce ți ție?” întrebă mama. „Mi iertat să călătoreșc cu tata,” strigă Ioan și își dădu mai odată preste cap, „toțmai îl rugai eu, și el mi o făgădui.”

Fericit tinăr! Ce erau acuma jucăriile lui? Nimic, el le putu ușor părăși, că îi iertat a călători cu tata.

A doua zi să afla el pe vaporul cel frumos și merse pe Rin în sus. El să bucură de fluviul cel măreț și de cetățile și orașele, cari îl salutau de pe uscat. Iar tata îi esplicia toate, așa că el toate le gusta indoit și își păru ca copilul cel mai fericit, pe care toți trebuia să-l pismuiască.

„Mi iertat să călătoreșc cu tata!” așa saltă și sufletul copilului lui Dumnezeu în bucuria isbucnindă. Aceasta fi gătește desfătări nepresămțite. Tata să îngrijește de toate și vorbește atât de cu prietenie, învățându-l, da tata e întreg la loc pentru el. Oare să fie aici greu, a părăsi jucăriile pământești? Oare să voim a rămânea în aerul cel năbușitor a petrecerilor pământești, când lângă tata putem respira aer ceresc și ni iertat a admira lucruri mărețe, despre a căror existență nu știam nimic, dară care ne arată și esplică înțelepciunea tatălui? Oare nu trebuie să fim aici pismuiți de soții pământești?

Nu voiești tu să prețuiești și să guști aceasta fericire și a lăsa pentru aceea toate cele plăcute aici? Roagă-te numai de Tata, atunci te ia cu sine, și calea ta zace în mărire: merge dela mărire la mărire. Las' să ți să spună lin, dară lămurit în urechie: Tata te ia atât de bucuros cu sine.

Ți iertat să călătorești cu Tata.

Cum a cercat un păgân pre creștini.

Un căpitan de corabie american, care a plutit mult pe apele din dosul Asiei, să închirie odată în Singapor la un comerciant bogat malaic. Deci îl rugă acesta într'o zi, a i vinde câteva din tractatele sale englezești.

„Ce vrei d-ta cu acelea?” întrebă americanul uimit, „d-ta nu știi ceti englezește. Ce ai d-ta apoi de acolo?”

„A ceti firește că nu pot acelea cărticele,” respunse malaicul, „dară totuși îmi sunt ele de folos în afacere.”

„Doară nu le vinzi d-ta mai departe?” întrebă americanul.

„Aceea nu, dară fiecare dată, când vine vr'un american sau englez la mine din cauza afacerilor, sunt îngrijit, a-i da una din aceste scrieri în mână și apoi a avea un ochiu deschis asupra lui. Dacă o cetește cu interes, atunci îmi gândesc, că el nu mă va amăgi. Dară dacă o împinge el cu dispreț sau doară și cu o injurătură la o parte, atunci o știu, pre cine îl am înaintea mea. Cu așa unul nu mă învoiesc în afaceri, nici nu doresc a păși cu el în legătură, pentrucă nu-mi pot pune încredere în el.”

Fii dară un creștin adevărat!

„Că la Dumnezeu nu este căutare în față.”

Următorul raport despre înmormântarea împăratului Austriei și regele Ungariei Francisc Iosif, dă cuvântului de mai sus un exemplu doveditor.

principi, la cripta strămoșească a domnitorilor din casa austriacă. În boltele subterane a bisericii capușinilor ce zace în apropierea curții împărătești se află locul cel pompos de înmormântare. Când ajunse conductul funebru după mers încet prin străzile cu negru îmbrăcate, s'a întâmplat următorul lucru memorabil:

Primul ceremonier împărătesc bătu cu un toiag de argint la poarta cea închisă a criptei în biserica capușinilor și ceru intrare. Pater Gardian, superiorul mănăstirii, întrebă, fără a deschide: „Cine-i acolo?” Răspunsul sună: „Maiestatea Sa prea luminatul împărat Francisc Iosif!” La aceasta răspunse paterul: „Ignoro, pre acela nu-l cunosc!”

A doua oară bătu primul ceremonier, și la întrebarea: „Cine-i acolo?” zise el: „Împăratul Austriei și regele apostolic al Ungariei!” și iarăși sună răspunsul: „Ignoro, pre acela nu-l cunosc!”

A treia oară bătu primul ceremonier, la poarta închisă. Paterul întrebă: „Cine-i acolo?” La aceasta urmă răspunsul: „Un om păcătos, fratele nostru Francisc Iosif.” Atunci să deschisă poarta, și împăratul Francisc Iosif putu intra în cripta strămoșilor săi.

Și moartea acestuia mare între oameni dovedește: „Nu este deosebire; toți sunt păcătoși și lipsiți de lauda, care ar trebui s'o aibe la Dumnezeu; și să îndreptătesc fără de merit din mila sa prin rescumpărarea, care s'a făcut prin Christos Iisus.” (Rom. 2, 11; 3, 23. 24.)

Ce e blândețea?

Un misionar în Jamaica, cu prilejul unui examen școlar, puse unui copil întrebarea, că cine sunt aceia, despre cari zice Domnul: „Fericii cei blânzi, că aceia vor moșteni pământul.” Copilul răspunse: „Aceia, cari și la o întrebare proastă, ca aceasta răspund cu blândețe.”

DIFERITE.

Fără suflet.

Un om sărac fiind odată întrebat de un predicator, că, are el suflet? „Nu, eu nu am suflet,” răspunse el. Predicatorul îi zise mirat: „De un an te învăț și tot un așa urât răspuns primesc dela tine! Inse omul sărac îi explică: „Odată am avut eu suflet, dar eu prin păcatele mele l-am pierdut; iar Domnul Iisus mi l-a recăstăgat și de aceea l-am dat lui pentru totdeauna.

Iată ce exemplu frumos! Ce fericii sunt aceia, acărui suflet e dat Domnului Iisus pentru totdeauna!

O întrebare.

O copilă întrebă odată pe mamă-sa: „Iubită mamă, d-na învățătoareasă ne a spus, că aceasta lume e un loc, unde Dumnezeu numai vremelnice (pe oarecâtăva vreme) ne lasă să trăim, și în aceea vreme să ne pregătim pentru o altă lume mai bună, unde viața nu are sfârșit. Dar eu încă nu am văzut pre nimeni pregătindu-se. D-ta te pregătești să mergi în sat, mătușa Eliza să pregătește să vină la noi. Dară n'am văzut, ca cineva să se pregătească a merge într'aceea lume. Oare pentru ce nu s'a pregătesc?”

Respuns potrivit.

Aceasta istorioară interesantă s'a petrecut între trei socialiști, cari nu credeau în biblie și un predicator bătrân. Cei trei socialiști s'au convorbit ca să aștepte pe predicator, care pe timpul acela era obiceiuit a merge la capelă. După puțin timp de așteptare, zăresc pe predicator, venind încet, cu o carte mare subsuoară.

„Iată-l deja!” — zise unul dintre ei — „fii serioși. Eu Abraam, tu Isaac, iar tu Iacob să-l numim,” zise, el tovarășilor săi.

Peste un moment, la vr'o câțiva pași toți trei pe rând îl salută:

„Bună ziua, părinte Abraam!” — zise cel dintâiu.

„Bună ziua, părinte Isaac!” — zise al doilea.

„Bună ziua, părinte Iacob!” — zise al treilea.

Mulți dintre noi, probabil, că ar fi ajuns în zăpăceală din cauza acestei salutări necuviincioase, dar bătrânul predicator nu. El s'a sprijinit pe cuvintele Domnului: „... și în aceea oară vi se va da voaă ce trebuie să vorbiți”, și lui i s'a dat.

„Bună ziua! bună ziua, iubiți prietini!” — răspunde prietinește și cu blândețe bătrânul predicator. — „Eu nu sunt Abraam, nici Isaac, nici Iacob, și voi la tot cazul ați greșit, căci eu sunt un copil mic, și mă numesc Saul; chiar ieri s'au pierdut măgarii tatălui meu și eu am fost trimis ca să-i caut. Și iată-i!” — i-am găsit pe toți trei deodată.”

Cei trei socialiști, neavând ce răspunde la aceasta, s'au îndepărtat rușinați.

Din „*Ig. T.*”

Copilul.

Am văzut deja de multe ori câte un copilăș mic mergând la câmp cu părinții săi. El rămânea înapoi culgând flori. Inse îndată să pomenea, că părinții săi s'au depărtat, și el a rămas singur înapoi. El se lua după ei în fuga mare, temându-se, că îi va pierde din 'naintea ochilor. Așa e și cu copiii lui Dumnezeu. Ei se alegă prin grădina lumii după desfătări, depărtându-se dela Părintele lor. Inse îndată ce se găsesce sânaturi, se grăbesc spre ajunge iarăși pre Părintele lor, care îi chiamă cu blândețe.

Oh, și ce fericii sunt ei dacă-l ajung!

Puterea voinței.

Puterea voinței e în inima omului. Omul trebuie să fie cu credință și răbdare. Cel ce cu credință și răbdare poartă lupta, va birui.

LECTIUNI DE DUMINECĂ.

Duminecă, în 20 Maiu.

20. Iisus este via cea adevărată.

Ioan 15, 1—16.

Cuvânt de aur: „Eu sunt via, voi vițele.”

În lecțiunile trecute am avut noi tot felul de asemănări. Iisus să asemănă cu păstorul, lumina, pâinea și apa. Astădată să asemănă Domnul Iisus cu via. Cât de umilit e totuși Mântuitorul nostru. Un butuc de vie nu-i tocmai ceva îndeosebi frumoasă plantă, un stejar sau un brad cu mult mai mult arată ca via. Dară Iisus nici când n'a făcut mult din sine, el a fost îndestulat, dacă oamenii îl disprețuiau. Dară fructul viei este unul din cele mai nobile. Aceasta ne îndeamnă la fructul lucrului Domnului Iisus. Suferințele și moartea sa au ară a adus pre mulți dela întunec la lumină. i-a trezit din stricăciune spre viață vecinică. Cum să schimbă totuși omul sub înfrurirea Mântuitorului. Ce un fruct plăcut e totuși aceea: Strugurele e mai de aproape fructul butucului, dară este și fructul viței. Iisus zice, că noi suntem vițele, așadară noi trebuie să aducem fruct. Dupăcum strugurii cu suc lor provin prin viță, așa trebuie și fructul nostru (aici e cugetat fructul Spiritului Gal. 5), să vină din Domnul Iisus. Iubirea, pacea, bună-tatea, dacă au să fie soiu adevărat, nici odată nu le putem noi din noi produce, ele trebuie să fie lucrate prin Iisus. Pre el trebuie să-l rugăm noi la aceea. Dară icoana cea mai frumoasă despre vie este și foarte serioasă, că după cum vierul taie vițele cele neroditoare, așa nici Mântuitorul nu suferă mărturisitorii numelui său, cari sunt neroditori, cari dară voiesc a rămânea în lucrul cel vechiu a copului.

Duminecă, în 27 Maiu.

21. Spiritul sfânt și lucrul său.

Ioan 15, 26—27; 16, 7—14.

Cuvânt de aur: „Iar Mângăitorul, Spiritul cel sfânt, pre care îl va trimete Părintele în numele meu, acela vă va învăța toate.” Ioan 14, 26.

Noi serbăm astăzi Rusaliele. Iudeii le serbau ca serbătoare de mulțumită pentru seceriș, secerișul mai mare era gata și Iudeii peregrinau la Ierusalim, ca să mulțamească Domnului pentru aceea. Rusalii s'au numește propriu-zis a cincizecia, este a cincizecia zi dela Paști. La așa o serbătoare de Rusalii, în care mulți iudei din diferitele țări au fost de față în Ierusalim, fu sfântul Spirit vărsat preste învățacei. Aceasta era o zi foarte potrivită la aceea, că acumă puteau Parții și Mezii și Elamiții și locuitorii Asiei și Egipt și cei ce au venit din Roma, Creștii și Arabii, să fie martori acestei întâmplare minunată. Că Spiritul sfânt se va vărsa, a promis-o Domnul Iisus de mult învățaceilor săi. El a caracterizat sfântul Spirit ca Mângăitorul. Învățaceii lui Iisus ajung de multe ori în intristare, păcatul, care neîncetat să alipește de ei, îi face triști, păcatul, care îl văd ei la alți oameni, o face tot așa. Ei sunt de multe ori nesocotiți și batjocoriți de lume; toate acestea îi poate întrista, dară preste toate acestea ajută sfântul Spirit. Cine îl are pre el, poate în fapt „totdeauna fi voios.” Prin sfântul Spirit putem noi fi rugători potriviți și cuvântul Dumnezeului nostru putem numai prin Spiritul sfânt înțelege. Spiritul sfânt să stăpânească inimile noastre. Dară noi și trebuie să urmăim în fapt glasului sfântului Spirit, de altcum fuge el dela noi și noi facem păcatul contra sfântul Spirit, pentru care nu este iertare.

Duminecă, în 3 Iunie.

22. Cum să vinde și tăgăduiește Iisus.

Ioan 18, 1—18.

Cuvânt de aur: „Așa trage-va la sine popoare multe.” Isaia 52, 15 (53, 9).

În Dumineca trecută am depus noi studia vieței lui Iisus, pentru că erau Rusaliele. Astăzi deci continuăm noi studia vieței lui Iisus. Curând după ce Domnul Iisus s'a numit pre sine via, s'au început suferințele lui amare. Suferințele lui Iisus nu aici s'au început, unde îl bătură și apoi îl spânzurară pe cruce. Cât de mare a fost durerea, care fu adusă Mântuitorului când unul din învățaceii săi, Iuda merse și-l vându. Iuda numai bune a primit dela Domnul, și acum respătește el cele bune cu rău. Iuda ocupă o poziție foarte proeminentă, și totuși a vândut pre Mântuitorul. Să ne ferim noi, ca să nu o facem și noi pentru ceva bucurie lumească sau dobândă pământească, să vindem pre Domnul Iisus. Iubirea de bani l-a făcut pre Iuda ca vânzătorul Mântuitorului său. O altă durere care fu tot în aceea zi adausă Domnului Iisus, era, că un alt învățaceel îl tăgădui. El era curios, ce vor face cu Domnul său, și merse după el. Și acum când îl sămănă ca pre unul, care încă a fost cu Domnul Iisus, atunci el să temu și zise, eu nu cunosc pre acest om. Aceasta și astăzi să poate de multe ori întâmpla, că oarecineva nu din frică, ei și chiar de rușine să-l tăgăduiască. Dumineca în adunare ne place a ne numi fii ai lui Dumnezeu, dară afară în târg, acolo nu-i ușor, când ne numește cineva pocăit, și așa tăgăduiește pre Domnul său. Petru gândi, că aceea nici nu i-s'ar putea întâmpla. Noi gândim, că să poate încă așa și pentru aceea voim ca să fim cu pază bună.

Duminecă, în 10 Iunie.

23. Crucificarea lui Iisus.

Ioan 19, 16—30.

Cuvânt de aur: „Că încă fiind noi neputincioși. a murit Christos la timp pentru nepioși.” Rom. 5, 6.

Este o istorie foarte serioasă, care o studiem noi astăzi. (Spune copiilor

dela Ioan 18—19 c. 15 v.) După ce Domnul Iisus fu mult chinuit, trebuia să fie crucificat. Acela era un mod înfricoșat a uciderii, care era atunci obiceiul. Cel ce avea să fie crucificat trebuia să-și ducă sângur crucea cea grea de lemn la locul uciderii, acolo fu culcat pe cruce și apoi fu bătut un cui de lemn prin mâni și picioare și așa fu spânzurat pe cruce. Cu cîsurile îndelungate ținu tortura și după cum și noi vedem din istoria crucificării, așa trebuiau cei crucificați aduși la moarte. Tălharilor trebuiau să le fringă picioarele, ceea ce de regulă prin o lovitură înfricoșată cu o măciucă groasă pe genunchiele celui crucificat s'a făcut. La Iisus nu mai era aceea de lipsă, el era deja mort și la el s'a împlinit, că la mielul paștilor nu trebuiau frânte picioarele. Moartea Mântuitorului nostru pe cruce nu numai pentru aceea era înfricoșată, pentru că-i cauza dureri trupești, ci și pentru aceea, pentru că fu ucis ca un făcător comun de rele și totuși a făcut el numai bine. Și apoi a fost Mântuitorului așa înfricoșată, că el trebuia să moară pe lemn, după cum zice legea: „Blăstămat este cel ce atarnă pe lemn.“ Toate acestea le-a făcut Iisus pentru noi. Noi aveam să suferim aceasta pentru păcatele noastre. De ar crede aceasta toți oamenii din inimă, ce spune cuvântul nostru de aur. „Christos a murit pentru noi nelegiuții.“ Crezi tu aceasta?

— — —
Duminecă, în 17 Iunie.

24. Învierea lui Iisus.

Ioan 20, 1—18.

Cuvânt de aur: „Iar acum, că Christos s'a sculat din morți, s'a făcut prișitul celor adormiți.“ I. Corint. 15, 20.

Dușmanii lui Iisus îl puteau ucide, puteau apoi și sigila mormântul, dară ei nu o putură împiedeca, că Domnul iarăși ieși din mormânt. Deja mai înainte o dovedi Doinul, că moartea poate fi biruită de el, el a dat

unora morți viața (lasă să-ți spună copiii, pre cine i-a sculat din morți), atunci cu totul firește, că Domnul Iisus pentru sine însuși poate birui moartea. El făcu de rușine ceea ce oamenii batjocureau sub cruce: „el a ajutat altora și lui-și nu-și poate ajuta.“ Când Domnul Iisus s'a sculat s'a deschis mormântul înaintea îngerului, păzitorii căzură amețiți, spaima, figura celui înviat a fi cauzat aceasta și Domnul Iisus, el s'a sculat, nu în fugă sălbatică părăsi el cămara mormântului, ci toate au fost bine regulate. Giolgiurile au fost deja puse la o parte (v. 7). Pentru noi e ziua Paștilor totdeauna plăcută, când ne deșteptăm, stă biruința cea mare a Mântuitorului înaintea ochilor. Nu așa frumoasă a fost întâia zi a Paștilor atunci la învățacei; aceștia erau foarte triști și și femeile, cari să făcură de dimineață pe cale, ca să unghă cadavrul lui Iisus, aveau mare intristare și grije. „Cine ne va prăvăli peatra de pe ușa mormântului?“ Iar apoi după ce Domnul Iisus s'a fost sculat, abia voiau învățaceii să o creadă, dară necredința lor a fost curând rușinată, că Domnul Iisus s'a arătat mai înainte la Maria Magdalena și în seara Paștilor întregului cere a învățaceilor și iarăși celor doi, cari merseră spre Emaus și încă mulți alții. Pavel ne spune, că 500 de frați îl văzură odată.

— — —
Duminecă, în 24 Iunie.

25. Iisus la marea Galileei.

Ioan 21, 1—19.

Cuvânt de aur: „Și iacă eu sunt cu voi în toate zilele până la sfârșitul lumii.“ Mat. 28, 20.

În viața sa pământească a lucrat Domnul Iisus mai ales mult în Galilea în provincia de nord a țării iudeilor. Aici era și marea cea frumoasă galileică, sau cum s'a mai numit, după numele unui oraș, care era la țarmul mării, marea Tiberiadei. Aici a chemat Domnul Iisus odinioară pe învă-

țăceii săi cel dintăiu și aici a liniștit el furtuna și câte odată șezând în luntre a predicat poporului. Cât de firește e dară pentru aceea, că Domnul Iisus după învierea sa iarăși cercețea el acest loc iubit, fiind că și învătăceii săi sau întors acolo înapoi, ca să iee din nou sus chiemarea lor pământescă ca pescari. Când erau ei toamai la lucrul lor și dimineța să întoarseră binișor descurăjați, că nu prinseră nimic, atunci dintr'odată văzură pre cineva stând la țarm. Ei gândesc că e un bărbat strein și nu-l cunosc nici atunci când vorbește către ei. De altecum să cunoaște cineva pe glas, dară învătăceii nu-l cunoscură pre el. Numai după ce au aruncat la cuvântul său mreja mai odată în mare, și făcură o prindere mare, acuma îl cunoscură pe puterea minuneii sale, care s'a descoperit aici. Iisus s'a și fost îngrijit totodată pen-ceii flămânzi. Așa putem noi avea apropierea Mântuitorului nostru la lucrul nostru pământesc, de suntem ocupați în câmp ori în bucătărie, cel înviat zice către noi: „Iacă eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul lumii.“

— — —
Duminecă, în 1 Iulie.

26. Chiemarea lui Isaia la serviciu.

Isaia 6 capitol.

Cuvânt de aur: „Și auzit-am vocea Domnului, ce zicea: Pre cine să trimet? și cine va merge pentru noi? și zis-am: Iacă-mă, trimete-mă.“ Isaia 6, 8.

— — —
Duminecă, în 8 Iunie.

27. Ahaz, regele cel necredincios.

II. Cronica 28, 1—27.

Cuvânt de aur: „Fără credință nu este cu puțință a plăcea lui Dumnezeu.“ Ebrei 11, 6.

Duminecă, în 15 Iunie.

28. Hezekia, regele cel credincios.

II. Cronica 30, 1—27.

Cuvânt de aur: „Că cel ce să apropie de Dumnezeu trebuie să crează că este și e răsplătitor celor care-l caută.“ Ebrei 11, 6.

— — —
Duminecă, în 22 Iunie.

29. Năvălirea lui Senacherib în Iudea.

II. Regi 18, 13—37; 19, 1—22; 28—37.

Cuvânt de aur: „Dumnezeu ne este scăpare și putere, ajutor cercat foarte în nevoi.“ Psalm 46, 2.

— — —
Pentru Duminecă, în 29 Iunie.

30. Chiemarea cea prietenoasă alui Dumnezeu.

Isaia 55 capitol.

Cuvânt de aur: „Căutați pre Domnul, cât încă se poate afla; căutați-l cât încă este aproape!“ Isaia 55, 6.

Inima cea pierdută.

Dela Spurgeon.

Am cunoscut un om, care și-a pierdut inima. Nici femeiei sale n'a dat-o, nici copiilor săi, ba nici el n'a mai dispus asupra ei. „Mai necrezut“, — zici doară. Așa-i și totuși e adevărată afirmarea mea. El obicinuia adeseori a flămânzi, că abia avea ce mânca. Vestimintele lui erau ponosite și rupte. Familia lui încă trebuia dimpreună cu el să flămânzească și să umble strențoși. Așa văzu, că el n'are nici pic de inimă. O biată femee îi datoră cu arinda casei. Pre aceasta o aruncă cu ale ei sărăcicioase pe uliță. El nu avea inimă. Un om, la care îi dădu el bani împrumut, s'a cam întârziat el puțin cu plățirea. Datornicul avea copii mici, cari plângeau după pâne, dară acest om n'a avut grije de cei ce plângeau de foame, lui aceea îi era egal, orice s'ar în-

tâmpla cu cei fiamânzi. Lui îi trebuiau bani și el îi pretindea. El și-a pierdut inima. Nici când nu puteam descoperi, ce ar fi cu acest om, până-când într'o zi mersei la casa sa și văzui acolo un dulap mare. Așa gândesc, el a numit acesta dulapul de siguranță. Acesta stătea într'o odaie mai afundă, după ușe și când deschise el acesta cu o cheie, când zăvoagrea aceluia să deschisera și eu aruncaii o privire în lăuntru lui, s'a putut acolo vedea un pachet mic, așa muced și duhos, cu totul sbrăcit laolaltă, ca ceva nucă de șapte ani. Aceasta era inima lui! Dacă ai încuiat inima ta într'ou dulap de bani, atunci scoate-o afară de acolo cât de iute poți. Infricoșat lucru este a pacheta inima ta într'o banenotă de o sută sau de o mie de coroane, sau a o ingropa sub o grămadă de argint sau aur. Așa inime, care sunt îngropate sub metalul cel tare; sau sunt acoperite cu el, nu pot fi sănătoase. Aurul și argintul tău a ruginit, dacă inima ta este în legătură cu ele.

„Aurul și argintul vostru a ruginit, și rugina lor va fi măturie asupra voastră, și va mânca corpurile voastre ca focul. Ați strâns tesaur la zilele cele de pe urmă“ Epistola lui Iacob 5, 3.

„Iar Dumnezeu i-a zis: Nebunule, într'aceasta noapte va fi cerut dela tine sufletul tău; atuncia cele ce ai gătit, ale cui vor fi: Așa este cel ce strânge luiși tesauare, dară nu este bogat în Dumnezeu.“ Luca 12, 20. 21.

„Vindeți averea voastră, și dați milostenie; Faceți-vă pungii, care nu să învechiească, tesaur în cer, care nu să împutinează, unde furul nu se apropie, nici molia nu strică. Că unde este tesaurul vostru, acolo va fi și inima voastră.“ Ev. Luca 12, 33—35.

Pe ce te odihnești tu?

Nu te odihni nici când pe căința ta!

Nu te odihni nici când pe pocăința ta!

Nu te odihni nici când pe mărturisirea păcatelor tale!

Nu te odihni nici când pe apartinerea ta către oarecareva comunitate sau biserică! Nu te odihni nici odată pe credința ta, tot așa de puțin pe pățania, care ai făcut, sau pe cunoștința, care ai ajuns-o, sau pe binecuvântările, pe cari le-ai primit, teate acestea servească numai onoarei și împărăției lui.

Odihnește-te sângur pe faptul și puterea lui Dumnezeu în Christos Iisus, în care toate îți sunt dăruite, de câte tu ai lipsă în privința vieții și pietății în Dumnezeu.

Despre credință.

Credința e o virtute vărsată de Dumnezeu în sufletele noastre, prin care ținem de adevărat tot aceea, ce a descoperit Dumnezeu, și ne învăță sfânta Scriptură.

Insuși Dumnezeu a venit în lume și ne-a spus și ne-a învățat tot ce trebuie să credem. Tot aceea ce Dumnezeu a descoperit patriarhilor, tot aceea ce a descoperit prin servul său Moisi și prin profeți și mai ales aceea, ce ne-a învățat el însuși, pogorându-se din cer, și ne învăță și astăzi prin sfânta Evangelie. Nu ne este permis a lăsa nimic din acestea învățături sau a adauge ceva la ele, ci toate acele adevăruri descoperite să le credem și să le păzim cu sfințenie. Trebuie ca să credem nu numai cele ce ni se par plăcute, ci și cele infricoșate.

Dumnezeu este adevărul cel vecinic și nestrămutat. El nu minte, nici nu poate fi înșelat. Și chiar din acest motiv, noi trebuie să credem toate cele descoperite fără de nici o îndoială, chiar așa, ca și când le-am vedea sau prinde cu mâna. Apostolul Pavel ne învăță: „Credința este adevărul celor sperate, arătarea lucrurilor celor nevăzute.“ Ebrei 11, 1.

Dumnezeu ne-a creiat din nimic, ne-a dăruit facultăți sufletești și cele unei simțuri, ne-a inzestrat cu toate darurile trebuincioase fiii noastre. De toate acestea înse, fără credință adevărată nu avem nici un folos.

„Cel drept prin credința sa va trăi.”
Habacuc 2, 4.

Aviz!

Pre onorații cetitori îi agram, cari până acum n'au trimis banii abonamentului pentru „Solul Păcei” de pe acest an, să binevoiască cât să poată a-i trimite cu întoarcerea poștei, adevărată îndată după primirea acestor șire. Iar aceia, cari și de pe anul 1916, ba și din anii de mai înainte n'au trimis banii, le vom trimete deosebită agrăire. Dară mai înainte de a face noi aceea, repetăm cererea noastră, ca cei ce știu, că sunt în restanță, pentru foi, încă înainte a căpăta agrăirea, să trimeată datoria. Astfel și nouă ne ușurează lucrul, mai departe facem destul și datorinței noastre creștină. In acest an ar trebui să ne ușurăm starea, dară dacă cei ce ar trebui să plătească înainte rămân înapoi cu plata, nu putem susține foaia.

Cu salutare amicabile

Iosif Welker.

Lângă aceasta și eu mă întorc cu o cerere către toți abonații foiei noastre: *Vă rog mai odată, nu mai trimeteți nici un ban pe adresa mea pentru foi, că eu sunt atât de încercat cu lucrul scrisului, (că trebuie mult de scris pentru câte să tipăresc la noi, și mai mult de două mâni nici eu nu am,) că pentru grija de bani mi-ar mai trebui o putere, care eu nu o am, și apoi să fac încercături și chiar neplăceri prin aceea. Așadară de mă iubeste cineva, nu mă însărcineze cu banii foilor, ci trimiteți-i la Budapesta, pe adresa binecunoscută. De trebuiesc cuiva foi, ori altceva, încă dela Pesta le ceară. La mine numai acele scrieri*

trebuie trimese, cari au nădejde că ar fi bune de pus în foie pentru învățatura și edificarea altora. Așadară vă rog mai odată: cruțați-mă cu banii, trimeteți-i la Budapesta, pe adresa: **Welker József, VII., Hársfa-utca 33. sz.**

Tot așa și banii pentru văduvele și orfanii războiului nu la mine, ci la **fratele Sida Todor, Körösbükény 17,** trebuie trimese.

Salută cu iubire pre toți

Vasilin Berbecar.

O depunere bună de bani este împrumutul țaresc. Cine o face, își face datorința sa patriotică, că *țara are lipsă de bani.* Dece-ne bunul Dumnezeu să gustăm curând fructele păcei.

Coale și plicuri

(cuperte) cu versuri biblice, 10 coale, 10 plicuri pentru 70 fileri, să căpăta la tipografia noastră pe adresa: **WELKER JÓZSEF, Budapest, VII., Hársfa-utca 33. sz.**

Hol van megírva? O carte foarte bună

pentru a găsi ori ce întrebare în biblie. Cei ce știu puținel limba maghiară, o pot foarte bine folosi. Prețul: Legată în pânză 3 cor.; tipărită pe hârtie indiană 3 cor. 80 fil. Să poate comanda dela **Welker József, Budapest, VII., Hársfa-u. 33.**

CĂLINDARE PENTRU CETITUL

::: BIBLIEI :::

Prețul 15 fileri și portul poștal

Să pot căpăta la:

Welker József, Bpest, Hársfa-u. 33.

Redactor responsabil:

VASILIU BERBECAR.

Editor: **Tipografia Baptistilor din Ungaria.**